

Ярослав Михайлович **КОГУТ**

к.ю.н., професор, зав. кафедри, Львівський державний університет внутрішніх справ

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8027-0171>

e-mail: ykogut@ukr.net

ПСИХОЛОГІЧНІ ПОТРЕБИ У СВОБОДІ МИРНИХ ЗІБРАНЬ ТА ГАРАНТІЇ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ У ПОЛІЦЕЙСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розкрито взаємозв'язок між правовими та соціально-психологічними чинниками у питаннях реалізації права на мирні зібрання. Проведено історико-правовий аналіз нормативного регулювання цієї сфери в Україні. Дається оцінка окремим аспектам правового і психологічного характеру, що супроводжують процес організації і проведення масових заходів, зокрема ті, які ускладнюють законотворчий процес. Наголошено на тому, що дії органів публічної влади повинні бути достатньо гнучкими і поєднуватись з адекватною оцінкою суспільно-політичних настроїв на час організації масових зібрань. У демократичному суспільстві роль правоохоронних органів, зокрема поліції, має бути спрямовано на баланс між свободою протесту та правопорядком.

Ключові слова: мирні зібрання, демократія, поліцейська діяльність, психологія, права людини, свободи, громадська безпека, поліція

Стаття надійшла 28.02.2026

Статтю прийнято 10.03.2026

Статтю опубліковано 17.04.2026

ВСТУП

Реалізація права на мирні зібрання задовольняє глибинні психологічні потреби у самовираженні, приналежності до групи, впливи та самоствердженні, даючи людям змогу об'єднуватись для висловлення спільної думки, привертання уваги до проблем, пошуку підтримки та відчуття сили, що формує відчуття спільної ідентичності та протидії відчуженню, особливо в умовах суспільних викликів, які супроводжують нас в останні роки.

Фундаментальною нормою, що гарантує право на мирні зібрання в Україні, є ст. 39 Конституції України, яка дозволяє збиратися мирно, без зброї, проводити збори, мітинги, походи та демонстрації, після завчасного сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування. Обмеження цього права можливі лише в судовому порядку, і лише з огляду на національну безпеку, громадський порядок, охорону здоров'я чи права інших осіб [1].

Україна як демократична держава дотримується різноманітних міжнародних актів, приписів та рекомендацій. Наприклад, зважає на положення керівних принципів стосовно свободи об'єднань, що задекларовано Бюро демократичних інститутів та прав людини Організації з безпеки і співробітництва в Європі та Венеціанською комісією 15 липня 2020 р., які лежать в основі рішень Європейського суду з прав людини (ЄСПЛ) і передбачають:

- обов'язок розрізняти мирних і немирних учасників: втручання держави має бути спрямоване на окремих правопорушників, а не на всіх учасників загалом;
- обмеження або заборону носіння зброї: органи державної влади можуть встановлювати контрольні пункти для перевірки факту наявності зброї в учасників у разі існування достатніх доказів, що вони можуть мати її при собі; однак повинні робити це на підставі індивідуальної підозри, не розглядаючи всіх учасників зібрання як підозрюваних;
- відповідність високому порозу обґрунтованої підозри в кожному разі затримання та/або тримання під

вартою учасників під час зібрання [2].

Виходячи з того, що в Україні немає окремого нормативного акта, який би регламентував питання організації і проведення масових зібрань в Україні, виникає потреба в аналізі меж втручання держави (органів публічної адміністрації), які б мінімально обмежували можливості реалізації психологічних потреб, що відображають природу прав і свобод людини.

МЕТА статті – визначення ключових аспектів поліцейської діяльності у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку під час масових зібрань, які має бути відображено в нормативно-правових актах, що регламентують питання правоохоронної діяльності, та / або в окремому законі про організацію і проведення масових зібрань в Україні.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

У статті застосовано загальнонаукові методи емпіричного дослідження, на кшталт спостереження і опису. Також застосовано теоретичні методи, зокрема аналіз і синтез, що дає змогу поєднати правові аспекти досліджуваної проблеми з психологічними чинниками, які допомагають у правотворчості у сфері забезпечення прав і свобод людини щодо забезпечення свободи мирних зібрань в Україні, а особливо у сфері правоохоронної (поліцейської) діяльності.

РЕЗУЛЬТАТИ

Ключові психологічні потреби реалізації права на мирні зібрання можуть бути різними. Наприклад, потреби у самовираженні та приналежності, у визнанні та повазі (А. Маслоу) [3]. Можливість голосно заявити про свої цінності, переконання та невдоволення чи підтримку, що є реалізацією потреби у вираженні ідентичності. Відчуття єдності з однодумцями, зменшення ізоляції, на кшталт «ми проти них», реалізує потреби соціальної підтримки, солідарності, розуміння, що вас бачать, чують, і що ваша боротьба не марна. Формування спільної групової ідентичності посилює відчуття сили та захищеності. Людина відчуває також потребу у впливі та контролі (Е. Десі, Р. Раян) [4]. А відчуття

контролю над своїм життям та суспільними процесами дає змогу реалізувати внутрішні потреби в автономії. У результаті це призводитиме до віри у власну здатність змінити ситуацію, коли індивідуальні голоси «загубляться», тобто відчуті самоефективність (Self-efficacy) [5].

Не забуваймо, що звернення до влади через масові зібрання – це формальний спосіб вплинути на рішення органів влади, змусити їх реагувати на запити громадян. Це – можливість зробити проблему видимою, змусити інших людей привернути до неї свою увагу, що дає змогу забезпечити реалізацію потреб у визнанні суспільством. Складні у негативному психологічному ракурсі періоди викликають потребу в емоційному вивільненні накопичених емоцій гніву, страху, перебуваючи водночас у безпечному колективному форматі. А спільні дії знижують індивідуальну тривогу перед обличчям серйозних проблем. Так, масові зібрання – це не лише політичний, але й потужний психологічний інструмент, що задовольняє базові людські потреби у приналежності, впливі та самоствердженні в умовах суспільних трансформацій.

Положення ст. 39 Конституції України, які декларують право на мирні зібрання, діють незалежно від того, що окремого закону немає. Та навіть після його прийняття вона залишатиметься «нормою прямої дії». Аналізуючи нормативні акти радянського та перехідного періоду, які стосувались питань організації масових заходів, слід зауважити, що до 8 вересня 2016 р. в Україні діяв Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» [6], який тривалий час застосовувався органами влади на місцях, оскільки інших спеціальних актів не було. Він передбачав дозвільний, а неповідомний порядок проведення акцій, що суперечило Конституції України. В результаті рішенням Конституційного Суду України його визнано неконституційним [7]. А остаточно втратив чинність у зв'язку із прийняттям Закону України «Про дерадянізацію законодавства України» лише у 2022 р. [8]. Протягом періоду становлення України як незалежної держави пропонувались різноманітні законопроекти: «Про порядок організації і проведення мирних масових заходів та акцій», «Про свободу мирних зібрань», «Про гарантії свободи мирних зібрань», які пропонували чіткі правила організації, участі, прав та обов'язків організаторів і учасників, механізмів обмежень. У 2014 р. тодішньою владою, з порушенням регламенту, приймалися т.зв. антипротестні закони, які обмежували свободу зібрань, що згодом скасовано чи визнано неконституційними.

За відсутності спеціального закону, який визначає порядок організації масових зібрань в Україні, можна знайти й окремі позитивні аспекти такої ситуації. В Україні цілком ефективно працюють норми інших законів, що регулюють, наприклад, участь правоохоронних органів, органів публічної влади у забезпеченні громадського порядку під час масових заходів, а також під час дії особливих адміністративно-правових режимів тощо.

На наш погляд, ефективність правової регламентації сфери забезпечення свободи мирних зібрань в Україні залежить від того, чи є реальна демократія в суспільстві, чи навпаки. Яким досконалим би не був закон,

виконання його приписів все одно залежатиме від того, чи дотримується влада у державі принципу верховенства права, чи у країні домінує лише «сила закону». Подібний аналіз лежить в основі прийняття рішень ЄСПЛ у розгляді справ стосовно фактів конкретних порушень, зокрема про порушення ст. 11 «Свобода зібрань та об'єднань» Європейської конвенції з прав людини [9]. Крім розгляду справ, ЄСПЛ через свої рішення та рекомендації стимулює держави до вдосконалення національних механізмів захисту прав людини, тим самим запобігаючи новим порушенням. Суд часто рекомендує державам вносити зміни в законодавство або практику для того, щоб попередити повторення порушень.

У зв'язку з введенням воєнного стану в Україні, з 2022 р. окремі конституційні права можуть бути тимчасово обмежено в інтересах національної безпеки, громадського порядку чи захисту прав інших осіб. Водночас загальна свобода мирних зібрань не скасовується – обмеження можливі лише відповідно до законодавства (конституційних норм, законів про режимні обмеження та судових рішень). У липні 2025 р. в Україні пройшли всеукраїнські акції, спрямовані проти підписання законопроекту № 12414 щодо обмеження незалежності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та Національного антикорупційного бюро України (т.зв. «картонкові протести»). Мітингувальники досягли результату насамперед тому, що в Україні суспільство поважає принципи демократичного суспільства, які стали результатом Революції Гідності.

Прагнення України стати частиною цивілізованого світу, стати членом ЄС, досягнути рівня провідних демократій, до останнього часу флагманом яких були США, дає підстави провести паралелі з психологічними причинами та особливостями протестних акцій в цій країні. Так, наприклад, у 2020 р. в активній фазі руху Black Lives Matter (зумовленій смертю Д. Флойда внаслідок перевищення меж застосування сили поліцією) учасники масових протестів висували комплекс вимог, які стосувалися поліцейської діяльності, расової справедливості та системних змін у державній політиці США. Стосовно діяльності поліції – це вимоги до: припинення необґрунтованого застосування сили (зброї; задушливих прийомів (chokeholds); про підзвітність і відповідальність поліцейських (реальне притягнення поліцейських до відповідальності за незаконні дії; скасування або обмеження кваліфікованого імунітету (qualified immunity); незалежні механізми розслідування випадків смерті громадян за участю поліції); реформи поліцейської системи (зміна стандартів підготовки (дескаляція, антидискримінаційні практики); обов'язкове застосування body-cams; перегляд принципів патрулювання у громадах) тощо. Крім цього, висувалися й інші соціально-політичні та правові вимоги, на кшталт подолання системного расизму, расової дискримінації, боротьби з етнічним (расовим) профайлінгом, вимоги до проведення реформ кримінальної юстиції, економічні та бюджетні вимоги, політичні та інституційні вимоги тощо. Окремо слід звернути увагу на т.зв. символічні та культурні вимоги, як-от демонтаж пам'ятників діячам, пов'язаним з рабством і расизмом. Так, наприклад, влада та поліція Нью-Йорка витратила величезні ресурси на охорону пам'ятника Колумбу в Центральному парку міста. А станом на 2026 р. «про-

тестна енергія» руху настільки змінилась, що зараз цей пам'ятник перебуває без спеціальної фізичної охорони. На цьому прикладі можна зробити висновки про мінливість суспільно-політичних процесів і настроїв, про важливість гнучкості реакції влади на подібні процеси.

В умовах реалізації права на мирні зібрання можливі різні види зловживань, які можуть мати місце як з боку організаторів та учасників, так і з боку органів влади. І тут важливо зазначити, що не лише закон, а й грамотна і гнучка тактика дій правоохоронних органів є запорукою успішності, чи навпаки, – причиною виникнення проблем у процесі забезпечення свободи мирних зібрань, як на організаційному етапі, так і на виконавчій стадії. Зловживання з боку організаторів і учасників зібрань може бути пов'язано з використанням мирного зібрання не за заявленою метою, маскуючи його під мирні акції, що в результаті може призвести до насильницьких дій, заворушень, провокацій, дестабілізації громадського порядку, прихованого просування екстремістських або антиконституційних ідей. Порушення вимог мирного характеру можуть спричинити застосування фізичного насильства, погроз, пошкодження майна, закликів до насильства, ворожнечі, повалення конституційного ладу тощо. Організатори масових зібрань можуть використовувати маніпулятивні практики, які полягатимуть у свідомому поданні неправдивої інформації стосовно кількості учасників, використання неповнолітніх або вразливих груп у провокаційних цілях, організації «спонтанних» зібрань для уникнення правової відповідальності. В результаті прогнозованими є порушення прав інших осіб, як-от блокування об'єктів критичної інфраструктури, перешкодження пересуванню громадян тощо.

Зловживання з боку органів публічної влади полягатимуть в необґрунтованому обмеженні права на мирні зібрання, незаконній забороні або перешкоджанні їх проведенню, зловживанню судовими рішеннями про обмеження зібрань, висування надмірних або дискримінаційних умов для їх проведення. Наприклад, формалізм і бюрократичний тиск через вимагання «дозволів» замість повідомлення, навмисне затягування їх розгляду, відмова у прийнятті повідомлення з формальних підстав. Крім цього, може відбуватись вибіркоче реагування на «незручні» зібрання, толерування одних акцій та обмеження інших.

Стосовно діяльності правоохоронних органів, то, звісно, основними формами зловживань є: надмірне застосування сили (непропорційне використання спецзасобів; необґрунтовані затримання учасників; застосування психологічного тиску); провокаційні дії (створення умов для конфліктів, неправомірне втручання у перебіг зібрання, ігнорування обов'язку забезпечення безпеки учасників); порушення принципу нейтральності (демонстрація політичної заангажованості, підтримка або протидія окремим групам); інформаційні зловживання (поширення дезінформації стосовно мети або характеру зібрання, навішування ярликів («екстремісти», «порушники») без правових підстав); використання медіа для дискредитації учасників тощо.

Зловживання правом на мирні зібрання виникає тоді, коли його реалізація виходить за межі соціального призначення або порушує баланс між свободою зібрань та правами інших осіб, а також принципами

законності, пропорційності та необхідності.

Важливим психологічним фактором порушень прав і свобод людини є ескалація мирних зібрань у масові заворушення. Це – складний процес, який може бути викликано не лише діями самих учасників, а й поведінкою і тактикою поліції, що безпосередньо впливає на психологічний стан протестувальників і динаміку подій:

1. *Застосування непропорційної сили.* Сильна, рання чи неадекватна сила може радикально змінити психологічну динаміку мирного зібрання. Протестувальники сприймають такі дії як несправедливі чи незаконні, що посилює відчуття загрози, обурення і бажання протистояти. Це може формувати нову колективну ідентичність (наприклад: «поліція проти всіх нас»), що сприяє переходу від мирної акції до конфронтації.

2. *Обмеження свободи пересування та «кордони».* Тактики, які обмежують можливість учасників відійти, відступити або змінити місце – такі як кетлінг (оточення та утримання в обмеженому просторі) – створюють відчуття пастки, стискання і невпевненості. Коли людей не пускають на безпечні зони або примушують залишатися під тиском, виникає паніка, фрустрація та зростає ризик взаємних зіткнень. Психологічний ефект обмеження руху може посилити емоційний стрес і сприяти сприйняттю поліції як ворога, що породжує опір і агресію.

3. *Відсутність діалогу та взаємодії.* Коли поліція не встановлює комунікації з організаторами протесту чи лідерами груп. Учасники почуваються нечутими, зневаженими або під загрозою, що може підкріпити почуття несправедливості. Недостатні спроби пояснити дії правоохоронців чи узгодити маршрути, порядок та правила можуть перетворити ситуацію, яка починалася як співпраця, на антагоністичну взаємодію. Досвід показує, що комунікація й деескалація значно зменшують ймовірність насильницьких реакцій.

4. *Раптові силові заходи без достатніх попереджень.* Раптові блокування, атаки або арешти без чітких попереджень створюють ефект непередбачуваності та загрози, що активує в людей реакцію «боротьба або втеча», яка підвищує ризик конфлікту. Демонстранти, які почувають себе несправедливо атакованими, можуть почати фізичний захист себе чи інших, що швидко змінює мирну акцію на сутичку з поліцією.

5. *Психологічний вплив на групову динаміку.* Замість того, щоб розглядати натовп як окремих мирних людей, поліція часом починає діяти як проти потенційно ворожої маси, що саме собою може змінити психологічний стан учасників. Колективні емоції в натовпі можуть змінитись від спокійного протесту до очікування конфлікту, якщо дії поліції вважаються легітимними лише окремими, а не всіма учасниками. Ця зміна ідентичності та сприйняття може підтримувати тривалішу і більш радикальну конфронтацію, як це показують дослідження психології натовпу.

ВИСНОВКИ

То чи є проблемою відсутність спеціального закону, що визначав би вичерпний порядок організації та проведення мирних зібрань в Україні? З одного боку, так, оскільки відсутність окремого нормативно-правового акту збільшує ризики для негативних наслідків у недостатньо унормованій сфері суспільних відносин; а

з іншого – ні, оскільки відсутність надмірної правової регламентації цієї проблеми дає можливість владі проявляти певну гнучкість у процесі практичної реалізації своїх функцій. Насамперед, це є важливим для гарантій прав і свобод людини (за умов, що не буде зловживань з обох сторін). А відповідні норми, які уже є та закріплюють порядок забезпечення публічної безпеки й порядку, права поліцейських, є достатньо об'єктивними, зрозумілими, аргументованими та не потребують дублювання. Така ситуація може мати й певний позитивний вплив на сприйняття населенням дій влади на зразок створення нею необхідних умов і можливостей для задоволення психологічних потреб у досліджуваній сфері.

Для публічної безпеки ключовим є баланс між свободою протесту та правопорядком, недопущення ескалації насильства; збереження легітимності поліції. Для поліції ефективною реакцією на політичні масові зібрання є професійна нейтральність, комунікація з гро-

мадами, чітке дотримання принципів законності, необхідності та пропорційності під час застосування силових заходів. Не кожна поліцейська дія призводить до заворушень, але непропорційна сила, відсутність діалогу, обмеження свободи пересування та відчуття несправедливості – це ключові фактори, що можуть спричинити перехід мирних зібрань у конфліктну ситуацію, впливаючи на психологічний стан учасників і динаміку групових процесів. Тому для ефективності правового регулювання питань реалізації права на мирні зібрання важливим є якість приписів, що містяться у законах та підзаконних актах з питань діяльності правоохоронних органів, зокрема поліції. Важливо, щоб було враховано психологічні потреби у свободі мирних зібрань та забезпечені гарантії її реалізації в поліцейській діяльності. Але ключове значення для наявності гарантій дотримання прав і свобод людини відіграє реальний стан демократії в Україні.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР (зі змін.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр>
2. Справа ЄСПЛ «Богай та інші проти України» (Case of Bogay and Others v. Ukraine) (Заява № 38283/18). URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2025/07/22/20250722171454-32.pdf>
3. Психологія управління / за ред. Я.М. Когута. Львів, 2024. 210 с.
4. Сердюк Л.З. Психологічні фактори самодетермінації особистості. *Актуальні проблеми психології: Збірник наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України*. 2018. Том V: Психофізіологія. Психологія праці. Експериментальна психологія. Вип. 18. С. 151-161. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/720187/1/Сердюк_2018.pdf
5. Waddington J. Self-efficacy. *ELT Journal*. 2023. Vol. 77. Issue 2. pp. 237–240.
6. Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР: Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988 № 9306-XI (втратив чинність). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v9306400-88#Text>
7. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини п'ятої статті 21 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» (справа про завчасне сповіщення про проведення публічних богослужінь, релігійних обрядів, церемоній та процесій), відбулось обмеження його застосування від 8 вересня 2016 року № 6-рп/2016: URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-16#Text>
8. Про дерадяннізацію законодавства України: Закон України від 21 квітня 2022 р. № 2215-ІХ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2215-20#Text>
9. Рішення щодо України, винесені Європейським судом з прав людини. Сайт Міністерства юстиції України. URL: <https://minjust.gov.ua/m/stattya-11-svoboda-zibran-ta-obednan>

References

1. Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No. 254k/96-VR (as amended). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (in Ukrainian).
2. "Bohai et al v. Ukraine" (Application No. 38283/18). URL: <https://minjust.gov.ua/files/general/2025/07/22/20250722171454-32.pdf> (in Ukrainian).
3. Psychology of Management /ed. Y.M. Kohut. Lviv, 2024. 210 p. (in Ukrainian).
4. Serdiuk L.Z. Psychological factors of personality self-determination. *Actual Problems of Psychology: Collection of Scientific Works of the G.S. Kostyuk Institute of Psychology of the National Academy of Educational Sciences of Ukraine*. 2018. Vol. V: Psychophysiology. Work Psychology. Experimental Psychology. Issue 18. pp. 151–161. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/720187/1/Сердюк_2018.pdf (in Ukrainian).
5. Waddington J. Self-efficacy. *ELT Journal*. 2023. Vol. 77. Issue 2. pp. 237–240.
6. On the Procedure for Organizing and Holding Meetings, Rallies, Street Processions and Demonstrations in the USSR: Decree of the Presidium of the Supreme Soviet of the USSR of July 28, 1988 No. 9306-XI (expired). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v9306400-88#Text> (in Ukrainian).
7. Constitutional Court of Ukraine. Decision in the case upon the constitutional petition of the Ukrainian Parliament Commissioner for Human Rights concerning the constitutionality of the provisions of Part Five of Article 21 of the Law of Ukraine “On Freedom of Conscience and Religious Organizations” (case on prior notification of public worship services, religious rites, ceremonies and processions), September 8, 2016 No. 6-rp/2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v006p710-16#Text> (in Ukrainian).
8. On De-Sovietization of the Legislation of Ukraine: Law of Ukraine of April 21, 2022 No. 2215-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2215-20#Text> (in Ukrainian).
9. Decisions concerning Ukraine delivered by the European Court of Human Rights. Official website of the Ministry of Justice of Ukraine. URL: <https://minjust.gov.ua/m/stattya-11-svoboda-zibran-ta-obednan> (in Ukrainian).

Yaroslav KOHUT

PhD in Legal Sciences, Professor, Head of department, Lviv State University of Internal Affairs

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8027-0171>

e-mail: ykogut@ukr.net

PSYCHOLOGICAL NEEDS OF THE RIGHT TO PEACEFUL ASSEMBLY AND GUARANTEES OF ITS REALIZATION IN POLICE ACTIVITY

The paper explores the interrelationship between legal and socio-psychological factors in the implementation of the right to peaceful assembly. The purpose of this paper is to identify the key aspects of police activity in ensuring public safety and order during mass assemblies that should be reflected in normative legal acts regulating law enforcement activity and/or in a separate law on the organization and conduct of mass assemblies in Ukraine. A historical and legal analysis of the regulatory framework governing this sphere in Ukraine is carried out. The paper assesses certain legal and psychological aspects accompanying the process of organizing and holding mass events, particularly those that complicate the legislative process. It is emphasized that the actions of public authorities must be sufficiently flexible and combined with an adequate assessment of socio-political sentiments at the time of organizing mass assemblies. In a democratic society, the role of law enforcement agencies, in particular the police, should be aimed at maintaining a balance between freedom of protest and public order, and at preventing the escalation of violence. For the police, an effective response to political mass assemblies consists in professional neutrality, communication with communities, and strict adherence to the principles of legality, necessity, and proportionality in the use of force. For the effective legal regulation of issues related to the implementation of the right to peaceful assembly, the quality of provisions contained in laws and subordinate legislation governing the activities of law enforcement agencies, particularly the police, is of crucial importance. The absence of excessive legal regulation in this area enables public authorities to demonstrate a certain degree of flexibility in the practical exercise of their functions. However, the real state of democracy in Ukraine plays a decisive role in guaranteeing the observance of human rights and freedoms.

Keywords: *peaceful assembly, democracy, police activity, psychology, human rights, freedoms, public safety, police*